

— Слушай, Скакалец, искашъ ли да дойдешъ съ мене ?

— Кжде ?

— Въ една хубава и далечна страна. Тамъ ще свиришъ и ще учишъ да пѣятъ малкитѣ птички, които сж люпени Лѣтосъ и сега заминаватъ нататкъ.

— Ще дойдешъ ли ?

— Ще дойда . . .

Ще заmine Синиятъ скакалецъ. Не ще се чуватъ пѣснитѣ му вече. Ще почернѣе гората, ще се намръщи планината, ще заплаче небето.

Бѣлъ снѣгъ като бѣла приказка ще покрие земята.

Но щомъ пукне пролѣтъ, Синиятъ скакалецъ ще се върне съ червената цигулка. Ще дрънне той огненъ лжкъ по чуднитѣ ѣ струни и вълшебни звуци ще се понесатъ откъмъ Синята планина. Хиляди птички, които той е училъ да пѣятъ, ще подемаатъ на различни гласове пѣсенята му и радостъ ще изпълни горитѣ, полетата, селата и градоветѣ.

И. Василиевъ

ДЕ СИ СЕ СКРИЛО

Де си се скрило,
Слънчице мило ?
Че дойде есенъ
И млъкна пѣсенъ,
Трева изсъхна,
Поле заглѣхна,
Тъмна и хладна

Мъгла припадна:
Отъ черни клони
Листецъ се рони
И жално стана
Тукъ и въ Балкана...
Де си се скрило,
Слънчице мило ?

Владимиръ Русалиевъ

Съ тая книжка изпращаме „Слънчице“ брой 1.

Редактори: Елинъ Пелинъ и Александъръ Спасовъ.

Стопанинъ-издатель: Ал. Спасовъ, ул. „Бачо Киро“ 10. Телеф. 39-22